

K rozdílu mezi trestným činem pytláctví podle § 178a odst. 1 tr. zák. a přestupkem na úseku zemědělství, myslivosti a rybářství podle § 35 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění.

Z odůvodnění:

Proti obviněným M. S. a L. Č. bylo vyšetřovatelem Okresního úřadu vyšetřování v B. zahájeno trestní stíhání pro trestný čin pytláctví podle § 178a odst. 1 tr. zák., spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. Vytýkaného trestného činu se měli dopustit oba obvinění dle sdělení obvinění tím, že dne 13. 6. 1999 v době mezi 18.00 - 19.45 hod. neoprávněně lovíli ryby na rybníce Zrcadlo ve V. J., okres B., ulovili celkem 6 kusů kaprů o celkové váze 14 kg a způsobili tak firmě L., s. r. o., K., škodu ve výši 840,- Kč.

Státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v B. rozhodla usnesením ze dne 5. 8. 1999 sp. zn. Zt 1176/99 tak, že podle § 171 odst. 1 tr. ř. za použití § 174 odst. 2 písm. c) tr. ř. trestní stíhání obou obviněných postoupila příslušnému referátu Okresního úřadu v B., neboť výsledky přípravného řízení ukázaly, že nejde o trestný čin, že však jde o skutek, který by mohl být příslušným orgánem posouzen jako přestupek.

Proti citovanému usnesení podal ministr spravedlnosti České republiky v neprospěch obou obviněných stížnost pro porušení zákona. Podle ministra spravedlnosti byl porušen zákon v ustanoveních § 2 odst. 6 tr. ř. a § 3 odst. 1 tr. zák. ve vztahu k ustanovení § 178a odst. 1 tr. zák. Pokud státní zástupkyně dospěla v napadeném usnesení k závěru, že posuzované jednání nedosahuje stupně společenské nebezpečnosti trestného činu, pominula při tomto hodnocení, že oba obvinění již byli vícekrát soudně trestáni a že značné rozšíření trestné činnosti tohoto druhu vyžaduje také její řádný postih. Toto nesprávné hodnocení se promítlo i do vadného posouzení stíhaného jednání jakožto přestupku.

Nejvyšší soud shledal, že zákon porušen nebyl.

Trestného činu pytláctví podle § 178a odst. 1 tr. zák. se dopustí ten, kdo m. j. neoprávněně loví ryby, přičemž sankce uvádí možné uložení trestu odnětí svobody až na dvě léta nebo peněžitý trest nebo zákaz činnosti nebo propadnutí věci. Z dikce tohoto zákonného ustanovení je zřejmé, že uvedeného trestného činu, spáchaného touto formou se dopustí ten pachatel, který loví ryby, aniž je nositelem rybářského práva. Toto právo je vymezeno ustanovením zákona č. 102/1963 Sb., ve znění zákona č. 229/1991 Sb., přičemž přísluší buďto osobě zvláště k tomu povolané nebo osobě mající k jeho výkonu zvláštního povolení, tedy vlastníci rybářský lístek podle § 11 citovaného zákona.

Přestupku na úseku zemědělství, myslivosti a rybářství podle § 35 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, se dopustí ten, kdo neoprávněně zasáhne do výkonu rybářského práva. Za to může být potrestán udělením pokuty do výše 5 000,- Kč nebo zákazem činnosti do jednoho roku.

Z porovnání skutkové podstaty trestného činu a přestupku plyne, že kritériem pro určení, zda jde o přestupek nebo trestný čin, není ani rozsah způsobené škody, ani časové vymezení délky trvání neoprávněnosti zásahu, ani zvláštní způsob neoprávněnosti zásahu do výkonu rybářského práva, ale pouze obecné rozlišení, spočívající v porovnání stupně společenské nebezpečnosti obou jednání.

Stížnost pro porušení zákona dovozuje zvýšení stupně nebezpečnosti činu obou obviněných na úroveň trestného činu z toho, že jednak se obvinění dopustili rozšířeného jednání, jednak oba byli vícekrát soudně trestáni. Pokud jde o první argument, jde o tvrzení, které není ničím doloženo a je založeno pouze na jeho konstatování, aniž by bylo jakkoli blíže verifikováno. Ve druhém případě je pouze mechanicky odkazováno na předchozí odsouzení obviněných, aniž by tato odsouzení byla specifikována a vyhodnocena z pohledu konstatovaného zvýšení stupně nebezpečnosti posuzovaného jednání pro společnost.

Obviněný L. Č. má v rejstříku trestů celkem 11 záznamů o předchozích odsouzeních v letech 1967 - 1979. Z tohoto přehledu je zřejmé, že byl odsuzován převážně pro trestné činy rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a) tr. zák. , ve znění zákona č. 140/1961 Sb. , přičemž z posledního výkonu trestu byl propuštěn v květnu 1982. Od té doby, t. j. po dobu 17 let vede řádný život, o čemž svědčí jednak fakt, že nebyl znovu soudně trestán, jednak zpráva Městského úřadu v P., že v uvedeném období nebyl postižen ani pro přestupek. Nejvyšší soud se neztotožňuje s názorem prezentovaným e stížnosti pro porušení zákona, že výše uvedená odsouzení je nutno hodnotit v neprospěch obviněného i v posuzovaném případě, když především poukazuje na značný časový odstup od posledního odsouzení a viditelnou změnu způsobu života obviněného.

Obviněný M. s. byl soudně trestán dvakrát, a to v roce 1978 pro majetkové trestné činy, kdy mu byl uložen trest odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu a podle záznamu v rejstříku trestů se ve zkušební době osvědčil. Účinkem tohoto výroku je podle § 60 odst. 4 tr. zák. to, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen. Druhý záznam o odsouzení je z roku 1997, kdy byl obviněnému pro trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen do 12. 6. 1999. Jde tedy jednak o zcela jiný druh trestné činnosti, jednak v době, kdy se obviněný měl dopustit trestného činu pytláctví, již zkušební doba předchozího odsouzení skončila. Nadto, aniž by Nejvyšší soud předjímal rozhodnutí o tom, zda se i v této zkušební době obviněný osvědčil či nikoli, je ze zpráv o pověsti jak Městského úřadu v P. tak PČR tamtéž zřejmé, že se v této době choval řádně a nebyl znovu odsouzen pro jinou trestnou činnost, tudíž lze očekávat rozhodnutí o osvědčení i v této věci.

V případě obou obviněných je třeba uzavřít, že předchozí odsouzení obou nelze vzhledem k okolnostem výše uvedeným považovat za taková, která by nasvědčovala trvalému sklonu obviněných k páchání trestné činnosti určitého druhu, odůvodňovala úvahy o vyšší míře jejich narušení a ve svých důsledcích pak vedla k nutnosti přísněji posuzovat společenskou nebezpečnost činu, pro nějž bylo oběma obviněným sděleno obvinění.

Nejvyšší soud České republiky se plně ztotožnil s hodnocením všech okolností případu i s dopady tohoto hodnocení na právní kvalifikaci činu v tom rozsahu, jak to učinila státní zástupkyně v napadeném usnesení, které považuje za správné a zákonné. Za tohoto stavu věci pak Nejvyšší soud podanou stížnost pro porušení zákona jako nedůvodnou podle § 268 odst. 1 tr. ř. zamítl.

K ublížení na zdraví - § 224 trestního zákona – srovnej s § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích

7 Tdo 382/2002

Usnesení

Nejvyšší soud České republiky

rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 18. 7. 2002 o dovolání obviněné F. B., roz. P. proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 3. 2002, sp. zn. 6 To 956/2001, jako soudu odvolacího, v trestní věci vedené u Okresního soudu Plzeň-město pod sp. zn. 1 T 10/2001, takto:

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněné F. B. odmítá.

Odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu Plzeň - město ze dne 22. 10. 2001, č. j. 1 T 10/2001?114, byla obviněná F. B. uznána vinnou trestným činem ublížení na zdraví podle § 223 tr. zák., jehož se dopustila tím, že "v P. dne 18. 7. 2000 kolem 22.00 hod. v H. ulici u C. a nádraží venčila psa - německého ovčáka nepřipoutaného vodítkem, a když od S. ulice přicházela H. J., která vedla na vodítku svého psa ? amerického staffordšíra, německý ovčák se k ní rozběhl, a když H. J. ve snaze ochránit svého psa jej zvedla na vodítku vzhůru, německý ovčák na ni skočil, porazil ji na zem, kde se oba psi prali, přičemž německý ovčák ji několikrát kousl nejméně do pravé ruky, čímž jí způsobil četné tržné rány v předloktí této končetiny a odlomení I. metatarsu pravé horní končetiny s následnou pracovní neschopností do 4. 9. 2000, když v důsledku lékařského ošetření, zejména převazu byla omezena na pohyb této končetiny". Obviněná byla podle § 223 tr. zák. uložena trest odnětí svobody v trvání dvou měsíců, jehož výkon jí byl podle § 58 odst. 1 písm. a) a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu jednoho roku. Podle § 59 odst. 2 tr. zák. byla obviněná uložena povinnost ve zkušební době uhradit podle svých sil způsobenou škodu. Dále okresní soud rozhodl o nároku poškozené na náhradu škody.

Odvolání obviněné F. B. proti shora citovanému rozsudku Krajský soud v Plzni, usnesením ze dne 13. 3. 2002, sp. zn. 6 To 956/2001, podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl.

Proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 3. 2002, sp. zn. 6 To 956/2001, podala obviněná prostřednictvím svého obhájce v zákonné lhůtě dovolání. Uplatněný dovolací důvod uvedený v ust. § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. obviněná spatřuje v tom, že po subjektivní stránce nebyl naplněn znak skutkové podstaty trestného činu ublížení na zdraví podle § 223 tr. zák. Názor soudu I. stupně, podle něhož obviněná není fakticky způsobilá a tedy oprávněná vodit psa, protože jí je známo, že s ohledem na své fyzické a věkové schopnosti neudrží vlčáka tak, aby nenapadl jiného psa nebo osobu, považuje za neudržitelný, což odůvodňuje tím, že žádný zákon nestanoví selekci občanů ve vztahu k možnosti chovat malé či velké psy a ani žádný zákon neukládá občanům povinnost vodit jen takové psy či zvířata, která nenapadnou jiné psy či osoby. Proto podle ní nelze přisvědčit názoru, že by trestný čin byl spáchán z nedbalosti [§ 5 písm. a), b) tr. zák.]. Rovněž závěr okresního soudu o povinnostech vyplývajících z postavení obviněné a o jejím zaviněném jednání ve vztahu k trestnému činu lze podle názoru obviněné hodnotit jako nesprávný. Neztotožňuje se ani s argumentací odvolacího soudu, pokud porušení důležité povinnosti uložené podle zákona

dovodil z ustanovení § 415 občanského zákoníku . V tomto ohledu považuje rozšiřování trestní odpovědnosti s použitím civilněprávního ustanovení o odpovědnosti za škodu v trestním právu za nepřipustné.

V petitu dovolání obviněná navrhuje, aby dovolací soud podle 265b odst. 1 písm. g) , § 265k odst. 1 , a § 265m tr. ř. zrušil napadená rozhodnutí soudu druhého i prvního stupně, věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, event. aby ji obžaloby zprostil z důvodů citovaných v ustanovení § 226 písm. a), b) tr. ř.

Nejvyšší státní zástupce, ačkoliv mu byl ve smyslu ustanovení 265h odst. 2 tr. ř. opis dovolání obviněné doručen dne 24. 6. 2002, se do dne konání neveřejného zasedání k dovolání obviněné nevyjádřil.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen Nejvyšší soud) jako soud dovolací zjistil, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř. , neboť napadá rozhodnutí, jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek proti rozsudku okresního soudu a bylo podáno ve lhůtě stanovené zákonem oprávněnou osobou.

Z ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. vyplývá, že tento dovolací důvod spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Nejvyšší soud se dále zabýval otázkou, zda dovolání obviněné je vzhledem k namítanému dovolacímu důvodu vymezenému v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. opodstatněné.

Dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Nejvyšší soud tedy musí v případě dovolání podaného z důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. vycházet ze skutkových zjištění, která učinily soudy obou stupňů a teprve v návaznosti na zjištěný skutkový stav posoudit hmotně právní posouzení skutku. Přezkoumávané rozhodnutí bude spočívat na nesprávném právním posouzení skutku zejména tehdy, pokud bude v rozporu právní posouzení uvedené ve výroku rozhodnutí, se skutkem, jak je ve výroku rozhodnutí popsán.

V daném případě obviněná dovolací důvod uvedený v ustanovení 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. opírá o nesprávné právní posouzení skutku s tím, že nedošlo k naplnění subjektivní stránky trestného činu ublížení na zdraví podle § 223 tr. zák. , je tedy zřejmé, že se jedná o otázku právního posouzení skutku. Jiné hmotně právní posouzení než posouzení skutku se může týkat okolností, které mají význam z hlediska hmotného práva. Vzhledem k uplatněnému dovolacímu důvodu a dalším vzneseným dovolacím námitkám lze tedy za otázku jiného hmotně právního posouzení nepochybně považovat i otázku, zda v posuzovaném případě se jedná o pachatele se zvláštním postavením a taktéž otázku, zda soud správně aplikoval určitou normu jiného právního odvětví.

Z hlediska subjektivní stránky vyžaduje skutková podstata trestného činu ublížení na zdraví podle § 223 tr. zák. zavinění z nedbalosti [§ 3 odst. 3 , § 5 písm. a), b) tr. zák.]. Z právní argumentace obsažené v odůvodnění rozhodnutí obou soudů vyplývá, že k závěru o vině obviněné dospěly soudy na základě úplně a řádně zjištěného skutkového stavu věci. Za této situace je zřejmé, že pokud obžalovaná již v minulosti musela mít pochybnosti o svých schopnostech psa zvládnout, v době, kdy venčila psa, neměla jej na vodítku a pes neměl navlečený náhubek, spáchala uvedený trestný čin ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 5 písm. a) tr. zák. , neboť právě s ohledem na negativní zkušenost z minulosti měla vědět, že

není v jejích silách psa zvládnout, že může dojít ke konfliktu či k napadení jiného psa event. osoby, ale bez přiměřených důvodů spoléhala, že k tomu nedojde. Nejvyšší soud je toho názoru, že se soudy obou stupňů vypořádaly s námitkami obviněné, které v průběhu hlavních líčení a u odvolacího soudu uplatnila. Správnou byla shledána také argumentace krajského soudu ohledně nemožnosti posoudit jednání obviněné podle přísnějšího ustanovení trestního zákona (§ 224 odst. 1, 2) vzhledem k tomu, že odvolání bylo podáno pouze obviněnou. Oproti krajskému soudu je však Nejvyšší soud toho názoru, že bylo možno právní větu upravit ve smyslu té alternativy, kterou trestní zákon v § 223 připouští , aniž by tím došlo ke zhoršení postavení obviněné, neboť všechny v tomto ustanovení zákona uvedené alternativy jsou spojeny se stejným trestem, byl by však přesvědčivěji vyjádřen závěr, ke kterému krajský soud dospěl, že obviněná porušila povinnost stanovenou 415 občanského zákoníku . Vzhledem k již zmíněnému zákazu reformace in peius by nebylo možno posoudit jednání obviněné jako těžkou újmu na zdraví způsobenou z nedbalosti ve smyslu 224 odst. 1, 2 tr. zák. tím, že porušila povinnost plynoucí ze zákona, což bylo krajským soudem náležitě zdůvodněno.

S ohledem na znění § 415 obč. zák. nemohou obstát námitky uplatněné obviněnou v podaném dovolání, neboť podle tohoto ustanovení je každý povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí. Obviněná věděla, že se psem, kterého měla na procházce byly již v minulosti problémy, přesto neučinila nic, aby ke škodě na zdraví či majetku nedošlo (nechala psa bez náhubku, nepřipoutaného vodítkem). V této souvislosti odkazuje Nejvyšší soud na to, že poranění u poškozené mělo povahu poruchy zdraví ve smyslu trestního zákona, obviněná psa znala, znala jeho nebezpečnost a neučinila nic proto, aby k poruše zdraví nedošlo (viz též R 34/1954 Sb. rozh. trest.).

Ze shora uvedených důvodů proto Nejvyšší soud dovolání obviněné F. B. jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl. Za podmínek uvedených v § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. bylo o odmítnutí dovolání rozhodnuto v neveřejném zasedání.

Poučení: Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 18. července 2002

Ublížení na zdraví - (sražení chodce v dopravě)

TZ : § 224
4 Tz 295/2000

Usnesení
Nejvyšší soud České republiky

projednal v neveřejném zasedání konaném dne 9. ledna 2001 stížnost pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti České republiky v neprospěch obviněné Z. Z., proti pravomocnému usnesení vyšetřovatele Policie ČR, Okresního úřadu vyšetřování Vyškov ze dne 18. 5. 2000, sp. zn. ČVS: OVVY-177/00 Neh., a rozhodl t a k t o :

Podle § 268 odst. 1 tr. ř. se stížnost pro porušení zákona zamítá.

Odůvodnění:

Usnesením vyšetřovatele Policie ČR, Okresního úřadu vyšetřování Vyškov ze dne 18. 5. 2000, sp. zn. ČVS: OVVY-177/00 Neh., bylo podle § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. zastaveno trestní stíhání obviněné Z. Z. pro skutek spočívající v tom, že dne 7. 3. 2000 v 17.20 hodin jako řidička osobního automobilu FORD SCORPIO při jízdě po dálnici D-1 ve směru od V. na B. v km 213 na rovném úseku pravou přední částí vozidla srazila zde přebíhajícího nezletilého M. Č., který v důsledku tohoto střetu utrpěl celkové polytrauma organismu, kterému na místě podlehl. V uvedeném skutku byl spatřován trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, odst. 2 tr. zák. Citované usnesení nabylo právní moci dne 6. 6. 2000.

Proti tomuto usnesení podal ministr spravedlnosti České republiky ve lhůtě uvedené v § 272 stížnost pro porušení zákona v neprospěch obviněné Z. Z. Vytkl v ní porušení zákona v ustanoveních § 2 odst. 5, odst. 6 a § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř.

Ve stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti poukázal mimo jiné na to, že z napadeného usnesení je patrné, že hlavní důraz byl kladen na znalecký posudek z oboru silniční dopravy a nebyly řádně zhodnoceny ostatní provedené důkazy s cílem ověřit jejich úplnost a dostatečnost pro posouzení zavinění předmětné dopravní nehody. O správnosti závěrů znalce z oboru silniční dopravy, který zvažoval způsob jízdy obviněné i přebíhání dálnice nezletilým poškozeným, nejsou pochybnosti. Napadeným usnesením vyšetřovatele však byla přeceněna závažnost porušení pravidel silničního provozu nezletilým poškozeným a nebyla věnována náležitá pozornost jednání obviněné z hlediska ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 99/89 Sb. , o pravidlech silničního provozu. Podle toho ustanovení je řidič povinen dbát zvýšené opatrnosti vůči osobám, uvedeným v § 3 odst. 2 cit. vyhlášky , zejména vůči dětem a osobám, které užívají bílé hole. Z výpovědi svědka K. D. a dále z údajů dalších dvou chlapců je patrné, že se děti v dělicím pruhu dálnice nalézaly dostatečně dlouho, aby je mohl přijíždějící řidič zaregistrovat bez ohledu na nutnost soustředění se na provoz vozidel. Dále z výpovědi vyplývá, že děti nepřebíhaly všechny společně, ale nejprve jeden z chlapců, pak zbývající dva. Vyšetřovatel však uvedené výpovědi náležitě nevyhodnotil z hlediska výše uvedené povinnosti řidiče vůči dětem a navíc nedoplnil výslech svědka K. D. tak, aby pohyb dětí byl upřesněn, zejména pokud jde o jím uvedené obrácení nejmenšího z přebíhajících chlapců, což neodpovídá zjištěnému mechanismu zranění, které nezletilý poškozený M. Č. utrpěl a které potvrzuje, že v okamžiku střetu byl k vozidlu obviněné natočen pravou stranou

těla. Neúplnost vyšetřování pokud jde o výslech svědka K. D. spočívá v tom, že svědek ku zjištění skutečnosti, zda v okamžiku havárie byl volný levý jízdní pruh, do kterého mohla obviněná přejet, aby se mohla údajně vracejícímu se chlapci vyhnout, nebyl vyslechnut. Totéž se týká i neúplnosti výpovědi druhá obviněné svědka J. K. v tomto směru. Tato výpověď ze dne 27. 3. 2000 je nezákonná tím, že postrádá výslovné vyjádření svědka ve smyslu § 100 odst. 1, 2 tr. ř. , zda se svého práva odepřít výpověď vzdává. Z toho důvodu je nutno jeho výpověď provést znovu. Další neúplnost spočívá v tom, že nebyl proveden výslech dcery obviněné V. Z., která jako spolucestující jela v autě řízeném obviněnou na zadním sedadle.

Podle názoru ministra spravedlnosti ze skutečnosti konstatované protokolem o nehodě v silničním provozu ze 7. 3. 2000, že nebyly nalezeny žádné brzdné stopy auta řízeného obviněnou, lze vyvodit, že obviněná nedostatečně důrazně brzdila ve snaze autohavárii předejít. Tato skutečnost nebyla znalcem hodnocena jako negativum a byla pouze zdůrazňována vina samotného poškozeného nezletilce na autohavárii. V tomto směru bude třeba znalce k podanému znaleckému posudku vyslechnout, případně přibrat nového znalce za tím účelem, aby objektivně zhodnotil všechny zjištěné skutečnosti, i případně okolnost, že obviněná měla možnost vyhnout se chlapci přejetím do levého jízdního pruhu. Vyšetřovatel a konečně i znalec z oboru silniční dopravy vycházeli pouze z tvrzení obviněné o přiměřenosti rychlosti její jízdy, aniž by přihlédli k jejímu zdravotnímu stavu a schopnosti vozidlo ovládat v důsledku její zmenšené pohyblivosti po poliomyelitidě a osteomyelitidě pravé stehenní kosti. V tomto směru nebylo vyžádáno vyjádření lékařské posudkové komise o pravdivosti tvrzení obviněné, že je schopná řídit motorové vozidlo vybavené ručním ovládaním spojky nebo vozidlo s automatickou převodovkou.

V závěru stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že napadeným usnesením a v řízení mu předcházejícím byl ve výše uvedeném směru porušen zákon, aby podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadené usnesení zrušil a dále aby postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky z podnětu podané stížnosti pro porušení zákona ve lhůtě uvedené v § 272 tr. ř. v souladu s ustanovením § 274 tr. ř. v neveřejném zasedání přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. správnost všech výroků napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, a zjistil, že zákon porušen nebyl.

Předně Nejvyšší soud přezkoumal správnost postupu řízení předcházejícího napadenému usnesení a nezjistil žádné takové pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného usnesení. Také právo obviněné na obhajobu bylo plně zachováno. Podle § 2 odst. 5 tr. ř. orgány činné v trestním řízení postupují tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou žádné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Bez návrhu stran objasňují pečlivě okolnosti, svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení o povinnosti přezkoumat všechny okolnosti případu.

Podle § 2 odst. 6 tr. ř. orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Podle § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. vyšetřovatel zastaví trestní stíhání, není-li skutek, pro který se trestní stíhání vede, trestným činem a není důvod k postoupení věci.

Je třeba konstatovat, že napadeným usnesením ani jemu předcházejícím postupem vyšetřovatele nebyla ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 a § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. porušena. V

odůvodnění napadeného usnesení vyšetřovatel správně poukázal na závěry znaleckého posudku z oboru silniční dopravy, podle kterých obviněná Z. Z. nemohla zabránit střetu s přebíhajícím chlapcem i při včasné a správné reakci, reakce obviněné na kritickou dopravní situaci nebyla opožděná. Příčinou dopravní nehody podle názoru vyšetřovatele byla nekázeň nezletilého M. Č. (hra na dálnici, přebíhání dálnice - nesprávná reakce na přijíždějící vozidlo).

K námitkám zmiňovaným ve stížnosti pro porušení zákona považuje Nejvyšší soud za potřebné uvést následující. Pokud svědek K. D. v rozporu s výpovědí obviněné Z. Z. vypověděl, že již z dálky viděl tři malé postavy vlevo ve středovém dělicím pásu dálnice, po přeběhnutí dálnice jedné z postav přebíhaly další dvě postavy, přičemž jedna se vrátila zpět, lze tuto skutečnost vysvětlit tím, že svědek jel se svým vozidlem za vozidlem obviněné, takže měl možnost delší dobu sledovat pohyb chlapců - malých postav, přičemž obviněná se především věnovala prvním přebíhajícímu chlapci a následně pak druhému. Dále je nutné zdůraznit, že i svědek K. D. jednoznačně vypověděl, že podle jeho názoru chlapec skočil řidičce pod kola a ta neměla možnost střetu zabránit. Tento jeho názor plně koresponduje s výše zmíněnými závěry znaleckého posudku z oboru silniční dopravy. Ani výslech dcery obviněné V. Z., druha obviněné J. K. (jeho výslech byl skutečně proveden v rozporu se zákonem - § 100 odst. 1, odst. 2 tr. ř.) či doplnění výpovědi svědka K. D. nemůže podle názoru Nejvyššího soudu nic změnit na závěru, že příčinou předmětné dopravní nehody bylo přebíhání dálnice nezl. M. Č. a jeho nesprávná reakce na přijíždějící vozidlo. Podle § 7 odst. 2 zák. č. 12/1997 Sb. , ve znění platném do 31. 12. 2000, se nezletilý M. Č. mohl účastnit silničního provozu vzhledem ke svému nízkému věku pouze tehdy, bylo-li vhodným způsobem postaráno o to, aby k ohrožení silničního provozu nedošlo. Tak tomu v daném případě nebylo. Obviněná Z. Z. nemohla jako řidička zabránit střetu s přebíhajícím chlapcem. Tento jednoznačný závěr učinil znalec z oboru silniční dopravy, který se ve znaleckém posudku vypořádal i s tím, že nebyly nalezeny žádné brzdné stopy auta řízeného obviněnou, znalec bral v úvahu při zpracování znaleckého posudku i výpovědi svědků - K. D., nezl. J. M. a nezl. O. K. a obviněné, která uvedla, že v levém jízdním pruhu přijížděla vozidla, ovšem nehovořila o tom, že tato vozidla by jí před střetem bránila vyhýbat se chlapci vlevo, neboť tak učinila - strhla volant doleva. Automobil řízený obviněnou byl vybaven automatickou převodovkou, jak vyplývá z fotodokumentace dopravní nehody (č. 1. 71 spisu), přičemž podle lékařské zprávy MUDr. I. P. (č. 1. 72 spisu) je zřejmé, že závěr lékařského vyšetření a rozhodnutí příslušné posudkové komise z 2. 12. 1999 byl takový, že u Z. Z. jde o těžké pohybové postižení s nárokem na motorové vozidlo se zvláštní úpravou - automatickou převodovkou.

Se zřetelem na výše uvedené lze uzavřít, že v dané trestné věci byl v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. náležitě zjištěn skutkový stav při důsledném hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř. a v souladu s § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. bylo zastaveno trestní stíhání obviněné Z. Z., neboť skutek, pro který bylo vedeno trestní stíhání, není trestným činem a nebyl důvod k postoupení věci. Nejvyššímu soudu tedy nezbylo, než podle § 268 odst. 1 tr. ř. stížnost pro porušení zákona zamítnout, neboť zákon porušen nebyl.

Proti tomuto rozhodnutí není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 9. ledna 2001